

socialistiske Grundopfattelse. Det gjorde ogsaa den Mand, vi gjorde til Minister. Det vil ogsaa kommende socialdemokratiske Ministre gøre, det vil ikke gaa saaledes, som man sagde en Gang i Frankrig, for Resten baade om Radikale og Socialdemokrater, at en Radikal, som blev Minister, ikke blev en radikal Minister. Saadan vil det ikke gaa her. En Socialdemokrat, der bliver Minister, vil som Minister vedblive at være socialdemokratisk og vil drive socialdemokratisk Politik, han vil søge at virkeliggøre Socialdemokratiets Program, naturligvis i den Udstrækning og i det Tempo, som Forholdene muliggør, for vi er jo fornuftige Mennesker. Det gælder Socialismen i sin Helhed. Det gælder ogsaa Valg- og Arbejdsprogrammet fra Odense, det vil vi søge at vinde Flertal paa, saadan som ethvert Parti søger at vinde Flertal for sit Program, og saa vil vi virkeliggøre Programmet i den Udstrækning og det Tempo, som Forholdene muliggør. Vort Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, sagde det allerede i Fjor: at vi naturligvis, hvis vi ikke bliver absolut Flertal her, ikke kan gennemføre saa meget, som hvis vi bliver Flertal. Det er ganske lige til, jeg forstaar for øvrigt ikke, hvorfor man skal føre en saa lang Diskussion derom. Men naar det sker, maa man søge at stille Sagen i den enkle, klare Belysning, hvori den i Virkeligheden staar.

Man taler om, at der ikke er Klarhed over Oppositionen. Jeg synes, at den politiske Situation, ogsaa den kommende Valgsituation, ligger saa overmaade klart og lige til. Nu regerer en Koalition; de Herrer ynder at kalde det det borgerlige Samarbejde; jeg har ofte protesteret mod dette Navn, de Radikale har ogsaa gjort det. Det er ogsaa en falsk Varebetegnelse, for Borgerlighed det er vi Socialdemokrater i mange Tilfælde stærke Tilhængere af. Naar det f. Eks. drejer sig om Modsætning til Adelsvæsen, saa er vi Tilhængere deraf, eller om Modsætning til Klerikalisme, saa er vi, der er Tilhængere af det borgerlige Ægteskab, Tilhængere af Borgerlighed, og ikke mindst i Modsætning til Militarisme er vi Tilhængere af Borgerlighed. Jeg saa for Resten til min Glæde, at der i et Venstreblad, „Aalborg Amtstidende“ for i Gaar — jeg faldt lige over det, da jeg sad og læste „Aalborg Amtstidende“ inden Mødet —

i selve „Aalborg Amtstidende“ — det beviser jo, at helt udelukket af Venstre er den sunde Fornuft endnu ikke — staar: „Vi tilstaar frit; at Ordene borgerligt Samarbejde ikke passer os, thi vi er alle Borgere i det danske Samfund, ogsaa Socialdemokrater og Radikale“. Det er saamænd „Aalborg Amtstidende“, der skriver det i Gaar, det skulde ærede Medlemmer skrive sig bag Ørene: Vi er alle Borgere, ogsaa Radikale og Socialdemokrater. Det, der regerer for Tiden, bør politisk korrekt udtrykkes saaledes: en moderat konservativ Blok, og socialt saaledes: en kapitalistisk-agrarisk Sammensmeltning, dog med Eftertryk paa Ordet agrarisk, det skal spatieres, som man siger i Typografsproget, fordi Kapitalisterne jo, som jeg udviklede i min Tale forleden, af Frygt for Arbejderne i Virkeligheden har svigtet Byerhvervenes Interesser for at kunne blive stærke sammen med Agrarerne og derfor giver Agrarerne Overvægten. Det er den Regeringskoalition, vi har. Spørgsmaalet ved Valget er: Skal den beholde sit Flertal eller skal den tabe det, og det Spørgsmaal kan ogsaa udtrykkes saaledes, for det er akkurat det samme: Skal Oppositionen blive ved at være Mindretal, eller skal Oppositionen blive Flertal? Det kan da ikke være klarere. Skal det nuværende Regeringsflertal beholde sit Flertal, eller skal det blive Mindretal, skal den nuværende Opposition, der er Mindretal, blive Flertal? Det er Valgspørgsmaalet, der er ikke noget andet, det er saa lige ud ad Landevejen, som noget kan være. Hvis Oppositionen bliver Flertal, skal den naturligvis regere, det har den baade Ret og Pligt til. Paa hvad? Paa det, som Oppositionens to Partier, som jeg sagde i min foregaaende Tale, ved fri Forhandling kan enes om baade med Hensyn til Ministeriets Sammensætning og med Hensyn til Arbejdsprogrammet, ganske som Tilfældet er mellem Højre og Venstre, hvor de jo for øvrigt fra Aar til Aar, fra Tilfælde til Tilfælde, fra Affære til Affære, søger at forhandle sig til Rette om Tingene, saadan som de gjorde om Toldloven og Industribeskyttelsen i Cigarfaget og Skotøjsfaget, og som de gjorde om Militærforliget, Importreguleringen o. s. v.; ganske som de to Regeringspartier nu søger at forhandle sig til Rette. Kan de ikke det,